

LBRIS

We know
books

Marie Pavlenko

UN LOCATAR CIUDAT

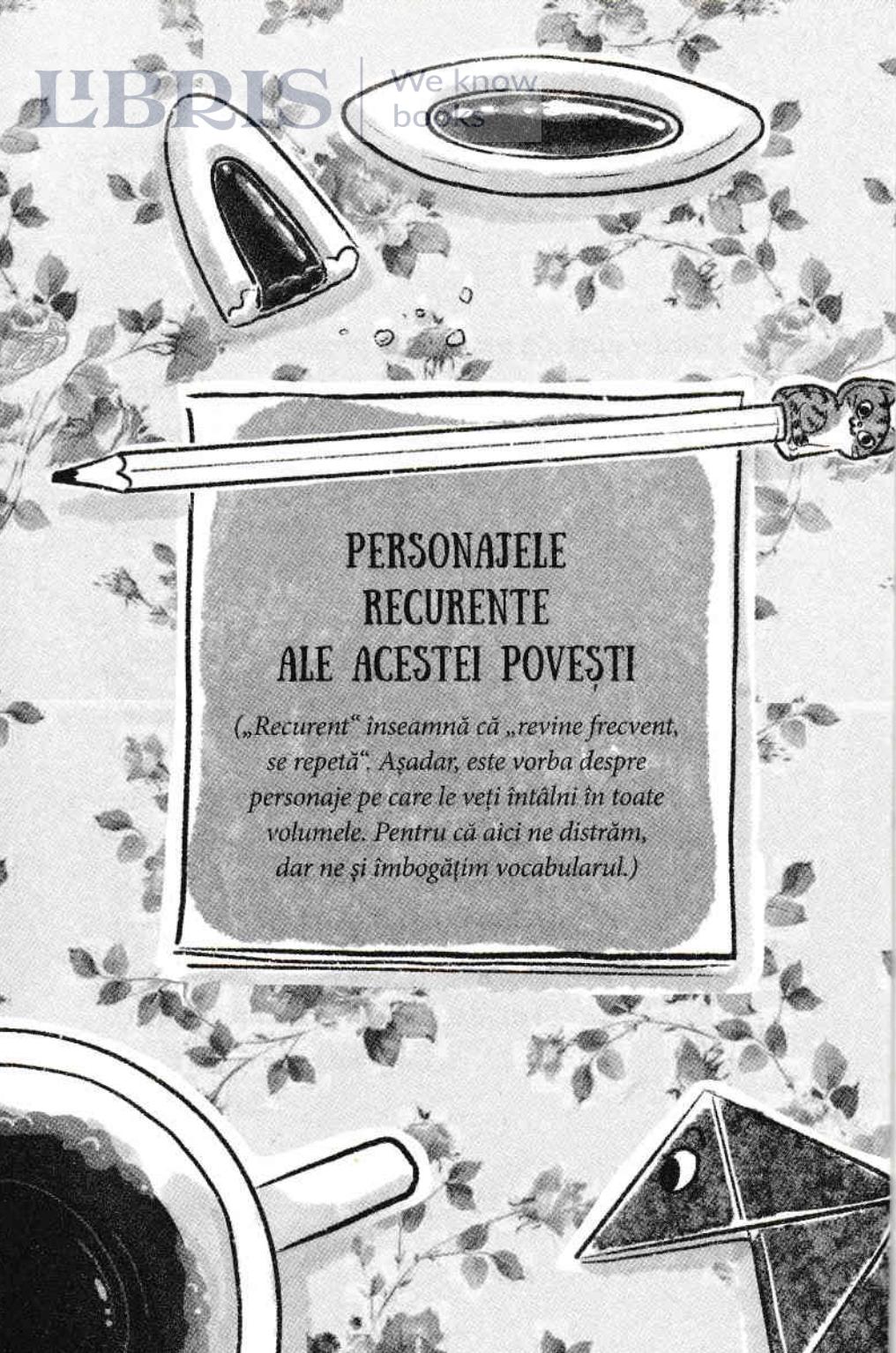
Ilustrații de Marie Voyelle

Traducere din limba franceză
de Diana Morărașu

Booklet
fiction

2024

PERSONAJELE RECURENTE ALE ACESTEI POVEȘTI

(„Recurent” înseamnă că „revine frecvent, se repetă”. Așadar, este vorba despre personaje pe care le veți întâlni în toate volumele. Pentru că aici ne distrăm, dar ne și îmbogățim vocabularul.)

Bătrână doamnă fermecătoare, pasionată de rochii și țesături înflorate, de ceai alb și pernuțe moi.

Conduce un locaș special: un hotel pentru pisici. Primește aici felinele ale căror familii pleacă în vacanță (pentru un weekend, o săptămână, o lună...). Le hrănește, le alintă și poate petrece ore în șir aruncându-le șoricei fabricați chiar de ea (tricotați din lână sau croșetați. Dacă nu știți ce e un croșet, nu vă pot ajuta. Înțelegeți-mă și pe mine: nu ne putem opri din cinci în cinci rânduri ca să explicăm un cuvânt mai neobișnuit. Așa că folosiți acest instrument formidabil numit „dicționar“!).

Magda a inventat și un sistem ingenios de împărțire a crochetelor; îl veți descoperi ceva mai încolo.

E adorabilă, chiar dacă are tendința să dea nume speciale, ba nu, bizare, ba nu, scuze, reiau: nume *ridicole* pisicilor ei. Nutrește credința de nestrămutat că e stăpâna locului.

FALS.

ADEVĂRAȚII STĂPÂNI
AI LOCULUI SÛNT:

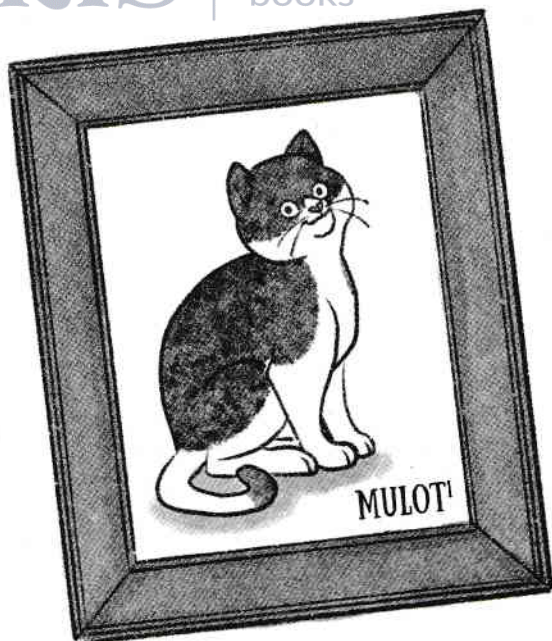
Pisică persană bătrână, cu blană lungă și încâlcită. Are unele dificultăți cu ghemotoacele din blană și e îngrozită de momentul fatidic al periatului.

Îi lipsește un canin, consecință a unei altercații violente cu un buldog; câinele se plimbă și în ziua de azi cu respectivul canin înfipt în posterior.

De atunci s-a cumișit.

Nu îi place prea mult zgomotul. Lipăie supă de urzici fără să se strâmbe.

Semn distinctiv: Încearcă în secret să învețe să tricoteze (și petrece ceasuri întregi urmărind-o pe Magda, fără a se clinti).

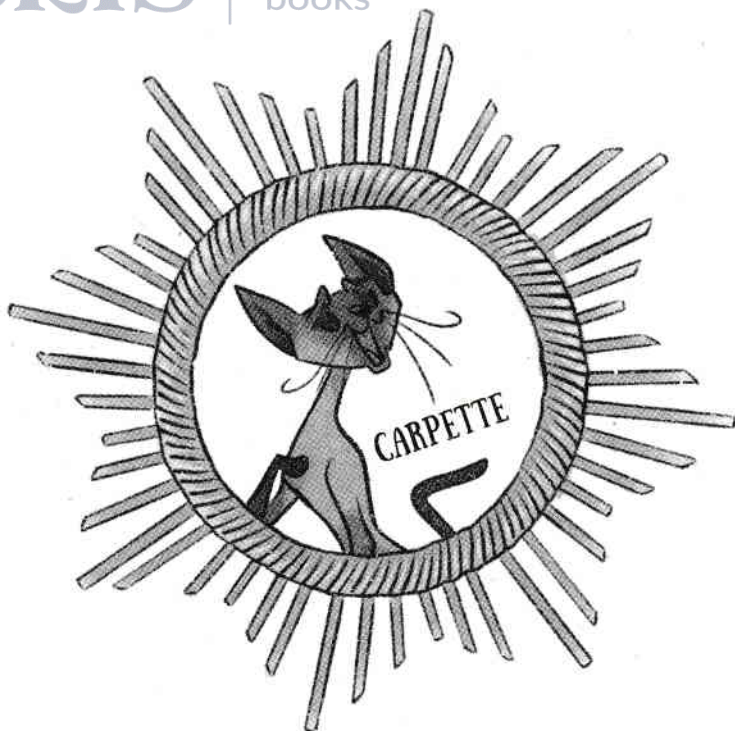
Motan european negru cu alb, abandonat de mic, găsit de Magda într-o pubelă când nu avea nici două zile. Dormea cu o familie de șoareci, de unde și numele lui ceva mai ciudat. Magda l-a hrănit cu biberonul și l-a salvat.

Mulot își detestă numele (ce surpriză, nu-i așa? Vouă v-ar plăcea să vă cheme „Salată niçoise“ sau „Sufleu de orez“?).

E voinic, se dă mare, îi place să-și arate mușchii și caută ceartă din te miri ce. Dar în sinea lui e moale ca o cremă de ouă.

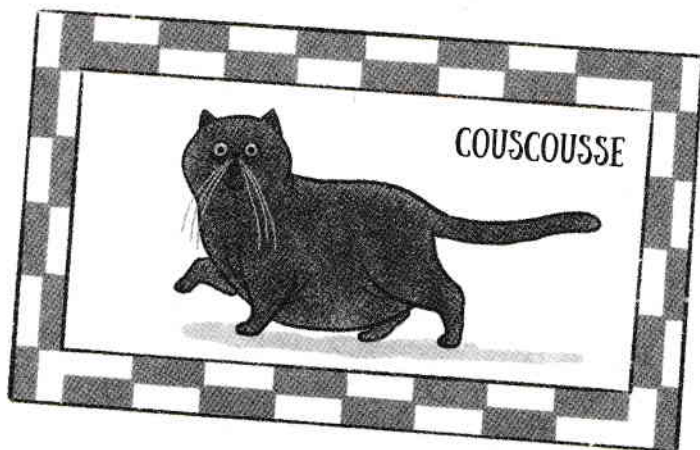
Semn distinctiv: Fobie puternică când vine vorba de castraveți.

¹ Șoarece de câmp (n. tr.).

Motan de vârstă mijlocie, siamez, convins că într-o viață anterioară a fost om. Carpette cântă și adoră să țină serenade în fața locatarilor hotelului. Este și în căutarea iubirii, mai precis a sufletului pereche care sigur îl așteaptă undeva (întrebarea e unde). Vorbește cu viitoarea lui cucerire când este singur (sau crede că e singur).

Semn distinctiv: Fan al lui Johnny Hallyday, mirolăie neîncetat pentru a se face remarcat de un eventual producător aflat în trecere prin zonă.

Pisică din rasa Chartreux, obeză (pântecul i se târăște pe pământ). Una dintre primele locatari ale Magdei. Proprietarul ei nu s-a mai întors niciodată după ea.

Complet mitomană (în acest cuvânt recunoașteți termenul „mit“; deci un „mitoman“ își spune povești pe care le crede adevărate), are uneori deliruri puternice. De pildă, Couscoussse e convinsă că poate comunica cu fantoma lui Albert Einstein, poreclită Bertou. O consultă în permanență.

Semn distinctiv: Pretinde că a făcut studii la universitatea Harvard, în Statele Unite.

**DAR MAGDA NU BĂNUIEȘTE
NIMIC DIN TOATE ASTEA...**

1. CĂLDURĂ MARE

Un domn în costum de catifea, cam demodat, dar totuși elegant, se opri în fața ușii vitrate a hotelului pentru pisici.

Noaptea, panoul cu Charamba strălucea într-un frumos portocaliu luminos pe fațada hotelului. Se vedea din capătul străzii. Dar în dimineața aceea, cum se luminase de mult de ziuă, panoul era mai curând spălăcit.

Domnul în costum transpira, căci era o căldură îngrozitoare. Era luna iulie, soarele strălucea cu putere și te trăsnea în moalele capului. Se anunța o zi sufocantă.

Ajuns în fața porții, domnul lăsa jos cușca pe care o ținea în mână. Scoase o batistă și își șterse fruntea. Din cușcă răzbi un țipăt.

Înăuntru era un dragon cu solzi albaștri. Un dragon magnific, care se hrănea cu mure și frunze de măr. Nu, glumesc, desigur, nu există dragoni. În fine, dacă există, există într-o lume imaginară, nu în lumea reală. Iar noi suntem în lumea reală, nu-i așa?

Din cușcă răsună un miorlăit. Domnul auzi un „miauuuu“.

Ce îi spunea pisica de fapt:

— Măi să fie, crăp de cald aici, înăuntru!

Grăbește-te, bătrâne!

— Nu te teme, Wolfgang, o să fie bine, răspunse domnul.

Împinse ușa hotelului, fără a înțelege al doilea miorlăit al lui Wolfgang, care, cu pupilele dilatate în interiorul cuștii, îl implora:

— Nu mă tem, Norbert, doar că trebuie să fac pipi, am o urgență, reeepeeede!

Ce vreți, oamenii se cred superiori celorlalte ființe de pe lumea asta, dar nu înțeleg mare lucru, cu atât mai puțin limbajul pisicilor (de altminteri, nici pe acela al balenelor sau al girafelor). Pisicile însă îi înțeleg pe oameni. Pisicoasă treabă, nu?

În hotel, un hol vast, frumos decorat ducea spre un birou imens din lemn. Pe birou era destul de aglomerat, judecați și singuri: un calculator, dosare, creioane verzi, negre și roz, un tub de pastă de dinți, o solniță din hârtie, un purceluș din porțelan care sorbea un cocktail, o perucă violetă, un capsator în formă de pară, plante de apartament, printre care un cactus în formă de inimă, trei cești în formă de pisică, cu urme de ceai în ele, andrele de tricotat, două sau trei gheme de lână și un ventilator mare, care se învârtea de zor.